

[Ole Bjørn Kraft.]

Sagen har været diskuteret saa indgaaende, som den har været her i Landet, kunde blive misforstaaet i Udlandet — skønt dette vilde være uberettiget efter de heldigvis meget klare og tydelige Udtalelser, som saavel Forsvarsministeren som Statsministeren og Udenrigsministeren har fremsat — og kunde blive opfattet som Udtryk for, baade at Danmark savnede Forstaaelse af Situationens Alvor i Europa, og at Danmark manglede Vilje til at yde en virkelig Indsats. Men Tilliden til, at vi vilde værgе vor Del af Frihedens og Demokratiets Front i Verden, er af afgørende Betydning for vort Lands Stilling og for vor Udenrigspolitik's Muligheder, for vor Forhandling med andre, og paa mere end eet Omraade, af Hensyn til de Maal, som vor Udenrigspolitik i den nuværende Situation maa sætte sig. Det gælder, naar det drejer sig om Muligheden af at faa indkøbt Vaaben i Udlandet, og det gælder Forhandlingerne om Samarbejde med andre Stater. Jeg tænker her i første Række paa Samarbejdet med vore nordiske Frændefolk. Vi er længere tilbage med vore Forsvarsforanstaltninger end baade Sverige og Norge, og vi har ulykkeligvis en Historie forsvarsmæssigt og politisk, som i den nuværende Situation ikke er nogen anbefaling for os.

Der føres efter de Oplysninger, som Medlemmer af Regeringen har givet Offentligheden, for Tiden Samtaler om militære Anliggender mellem de nordiske Lande med det Formaal at søge tilvejebragt et udvidet Samarbejde ogsaa paa det militære Omraade. Fra Det konservative Folkepartis Side har vi udtalt et varmt Ønske om, at man gennem disse Samtaler maa naa til et afgørende og faktisk Resultat. Vi er af den Mening, at man vanskeligt kan handle for hurtigt her, at vi intet ved om, hvilken Tid vi har til vor Raadighed. Det bør ikke gaa, som det er gaaet tidligere med disse Spøgsmaal, thi ogsaa før Verdenskrig Nr. 2 forhandlede vi og drøftede vi jo de nordiske Stater imellem Muligheden af et militært Samarbejde; der blev fremsat forskellige Udtalelser derom, men det blev ikke til mere, efter min Opfattelse til stor Ulykke og Svækkelse af de nordiske Staters hele Stilling, da Krigen endelig kom. Jeg tror, man alvorligt maa advare de ansvarlige Ledere mod en Udsættelse og henstille, at de Samtaler, som allerede har været ført, hurtigst muligt genoptages, og at man maa sige, at det er en almen Interesse for vore Lande, at der bliver skabt Klarhed over, hvilke Muligheder der foreligger.

Hvis der ikke er nogen Mulighed, hvis det imod vort Haab, vor Forventning, Ønske og Indsats skulde vise sig, at der er uoverstigelige Vanskeligheder for at naa til en Aftale, saa er det bedre, at dette bliver gjort klart, end at vi lever i en Illusion om noget, som der ikke vil være nogen Virkelighed bag ved. Men i disse Forhandlinger vil Danmark have en meget svag Stilling, hvis vi ikke ved vore Handlinger gør vore nordiske Frænder klart, at det er det danske Folks, den danske Regerings og den danske Rigsdags faste Vilje, at vi vil løse vor Del af Opgaven, og at vi ikke ønsker, at vore nordiske Frændefolk paa nogen Maade skal bære Byrden for os. Vi maa med andre Ord vise, at vi nu er rede til at omsætte de mange smukke Udtalelser, der er fremsat, de Tilkendegivelser, der er kommet baade fra Regeringen og Rigsdagens Partier, i Handling, og derfor havde Forsvarsministeren fuldstændig Ret, da han i sin Forelæggelsestale her i Tinget udtalte, at det ikke vilde forbedre vor Stilling i de løbende Forhandlinger, hvis Modsætningen med Hensyn til Tidspunktet kunde fremkalde Tvivl om Regeringens positive Indstilling. Der er derfor en god saglig Begrundelse for gennem Fremsættelse af et Lovforslag, saaledes som det altsaa ogsaa er sket, klart og tydeligt at tilkendegive, hvordan Stillingen er her i Landet. Ogsaa over for den danske Befolkning selv vilde en Udsættelse kunne være uheldig. En Løsning af Hjemmeværnsproblemet har længe været ventet. Jeg tror, den overvejende Opfattelse i vort Folk er, at Ord gør det ikke længere, og en Udsættelse vilde have været meget uheldig, selv om Regeringen afgav en Erklæring om, hvad der var dens Hensigt og Vilje, idet den vilde være blevet opfattet af Befolkningen som en ny 19. Januar-Erklæring.

Det er disse Grunde, der har været tungtvejende for mit Partis meget indtrængende Henstilling baade til Statsministeren og Forsvarsministeren om at træffe denne Beslutning, og jeg vil gerne her udtale min Glæde over og Anerkendelse af, at Regeringen har taget Hensyn til de Henvendelser, den har faaet, skønt det jo altid er vanskeligt for en Regering at ændre en velovervejet Beslutning. Det er for mig et meget betydningsfuldt Vidnesbyrd om den Vilje, Regeringen har til at søge denne Sag løst ved Samarbejde og paa sagligt Grundlag.

Regeringen kommer jo ikke derved i Modstrid med den militære Sagkundskab. Der har været en vis Tilbøjelighed inden for visse Kredse til at ville hævde, at det var imod den militære Sagkundskabs Ønske, at